

Entrevistes

Els afectats per l'incendi.

Del desastre a la reconstrucció

ISAAC VILALTA

Pere Llorens

51 anys. Casat, dos fills.

La Torreta, Casserres.

Aquell dia calorós de juliol, en Pere treballava com feia sempre –com fa sempre– amb la pausada companyia de les vaques de llet. “Al matí, de seguida, vam veure el fum. Allà, del dret de Gargallà, on ara baixa aquella tronada. La veus?”. Passat Casserres, direcció L’Espunyola, La Torreta és un dels punts més alçats del poble, un privilegi. Avui, una tarda tranquil·la, només trencada per un ruixat de primavera que sona a estiu, les vaques esperen l’hora de munyir.

*«De 24 vaques, en vam enterrar nou.
Dies més tard, en vam treure vuit o nou més»*

“Per allà sortia una columna. De moment petita i devíem sentir dir que era a Gargallà. I vam dir, ‘bueno, és molt lluny’. En un primer moment no semblava que vingués però després aquella columna es va anar eixamplant i vam sortir per aquí a veure com s’acostava. Si vols ens ho anem a mirar...”.

Som-hi...

El primer punt que es veia devia ser....veus la Torre de Montmajor? Doncs devia venir per l’esquerra de la torre però després es va anar eixamplant i va anar fent una columna com ara aquests núvols (encara plovisqueja i el cel segueix mig encapotat) tota negra i cada cop més ampla. I va arribar a Sant Joan de Montdarn. Veies que el fum passava davant del foc, de

flames en veiem poques. Fins que va arribar a Coll de Ralic. D’allà se’n va escapar una espurna molt ràpid que va arribar a Cal Blasi i Cal Cirera i que després també es va escapar molt ràpid cap a les Roques de la Madrona abans d’arribar aquí. I llavors aquesta pendent d’aquí cap baix a Cal Camadai, el veiem a baixar. I anava a una marxa ràpida però encara.... ara, quan va arribar a baix la rasa, d’allà fins aquí va ser un moment, va ser com...

Ha de ser dur veure com ve...

Nosaltres érem aquí sota amb un tractor i una bomba d’aigua anar regant però res perquè allò es va assecar en un moment. Ho vam deixar estar tot, el tractor, les mànegues... i vam agafar un

cotxe cadascun cap a Casserres. Jo cap al poble i el meu pare cap a L’Espunyola, carretera amunt. Quan va ser per aquí dalt es va parar, el foc va travessar i li va tallar el pas de tornada. Ell va seguir amunt i nosaltres aquí a Casserres, a l’ajuntament, res, l’havíem perdut, no en sabíem res. Al cap d’una estona ens van trucar de l’ajuntament de L’Espunyola per dir-nos que era allà.

Què pensa un pagès quan de cop veu a venir un foc que s’ho emportarà tot i no pot fer res per aturar-lo?

Que atropellaria tot això d’aquí ho teníem bastant clar i principalment es tractava de salvar-nos nosaltres. Però de tot això, dels coberts, de la palla, del bestiar no

pensàvem que es salvés res. La meva dona, el meu fill (el Pau, tenia llavors tres mesos i dos dies) i la meva mare, se’n van anar a l’ajuntament. Nosaltres primer vam baixar-hi però al cap d’una estona vam tornar a casa, quan ja havia passat el foc. Vam repassar-ho tot i vam veure que algunes coses s’havien salvat. Sí, el cobert de la palla estava tot encès, però el bestiar, totes les vaques eren vives, almenys ho semblaven...

Però...

Després, pel cantó de dalt, encara hi havia foc i va entrar una guspia per la finestra d’aquests coberts i allà hi teníem una habitació de mals endreços amb matalassos i fustes. Al costat hi havia un

dipòsit de plàstic de gasoil de mil litres... per darrere va arribar el foc i es va encendre.

Oh...!

El dipòsit no es va cremar del tot, el plàstic es va desfer i el gasoil va vessar, va anar seguint avall, va travessar l'era, seguint el camí de l'aigua d'ara quan plou (ja no plou però l'aigua segueix corrent per terra), va travessar entre la casa i el porxo, cap avall. Es va aturar davant la casa i allà es va encendre una gran flamarada que va deixar la façana de la casa tota negra. La meva cunyada estava per aquí i va veure com va entrar foc a una habitació. Va pujar-hi, va obrir la finestra i va tirar una cadira plena de roba que s'havia encès. A banda d'això, algun vidre trencat i alguna barana cremada.

El bestiar però es va salvar...

Aquell dia no hi va haver cap baixa però poc després alguna vaca es va morir per infecció de pulmons, m'imagino. D'altres van patir avortaments i d'altres les vam haver de sacrificar per malalties al braguer. No se'n va morir cap del foc però l'aire calent que va circular per aquí els va cremar on tenen pell fina, al voltant dels ulls, al morro i al braguer. I això va resultar terrible. Aquell mateix dia al vespre quan les vam munyir, al posar-los la màquina, feien uns salts terribles perquè estaven plenes de butllofes. En vam enterrar 9 de 24. Més tard en vam haver de treure 8 o 9 més amb malalties, avortaments, vedells malformats, cecs...

(ens movem per davant dels corralles de les vaques....)

Aquí encara,... (m'assenyala sobre un cobert), aquí no n'hi va pas haver de foc però aquestes canals es van deformar totes. I això ha de ser per la calor. Imagina't el que van passar les vaques.

(Ens acompanya en Florenci Tarrés, un veí que també viu a pagès, no gaire lluny): "jo tenia ocellets en gàbies i els vaig deixar al mig de la casa i es van morir tots. No sé a quina temperatura vam arribar. El pa, dins el calaix, es va torrar. El termòmetre de la galeria va petar. El mànec de la nevera de la cuina es va desfer, va quedar deformat com una obra de Dalí".

I els dies següents, com van ser?

Hi havia feina a cuidar el bestiar perquè les vaques estaven malferides. Van venir tots els germans a ajudar-me i de gent de Casserres també en van venir dos o tres.

Vau tenir llum?

Casualment havia comprat un generador uns dies abans. Vam estar uns 8 o 9 dies sense llum però d'aquesta forma encara vam poder munyir cada dia.

Com et va canviar la vida?

És que em sembla que no em vaig adonar de tot el que havia passat fins al cap de molt temps. Anaves fent però no assumeixes el que t'ha passat... (espera uns segons, pensa)... És que va ser molt gros.

No sé com dir-ho...

Havies segat?

Sí, sí. Gairebé tot segat. Clar, tota la palla cremada, la que teníem als coberts i la que estava pels camp també. Al cap de dos dies vaig descobrir uns camps que teníem aquí més avall de Casserres on hi quedaven unes quantes bales de palla, no sé, 20 o 25, que no s'havien cremat perquè el foc devia voltar i em van donar una alegria! Vaig anar a buscar-les de seguida.

Això i prou et va quedar?

Uns parents que tenim a Gaià ens van donar un camió de palla. I una gent de Girona van enviar-nos uns camions d'alfals. Els de l'ajuntament els van repartir pel poble i vaig anar-ne a buscar una bala o dues. Sí, això sí. I em van donar alguns ajuts, teníem una mica d'assegurança...

La conversa s'apaga perquè arriba un veí amb una garrafa que omplirà de llet. En Pere parla amb ell.

Hola Jordi, nosaltres anem fent. Li dic a la mare que te la posi...

Amb en Pere i en Florenci pugem fins al dipòsit, on hi ha la millor vista. "Tot això eren roures i alzines", m'apunta en Pere. I girem la vista cap a Cal Blasi...

Pilar Sunyer

79 anys. Vídua. 6 fills.

Cal Blasi, Casserres.

"5 nois i una noia, els meus nens". A Cal Blasi, la Pilar, hi va anar com a jove. A aquella casa al cap d'un serrat, de vistes meravelloses i on sempre hi toca el vent, el seu home hi va néixer fa més de 80 anys. Ara en fa 16 que viu a Casserres però segueix sent la Pilar de Cal Blasi. La seva és una història que s'explica pels ulls. Si les llàgrimes apaguessin el foc...

Pot ser que em vinguin més d'un cop les llàgrimes als ulls perquè són coses que quan les recordo...

A la Pilar se li escapa una llàgrima al primer record. Avisa,

però tot i així no les deixarà fins a l'última paraula.

Jo hi tinc un mort. I això no m'ho tornarà ningú.

(...)

És que no ho pots evitar. I encara sort que el meu home no es va cremar allà.

Si vols en parlem en un altre moment...

No, no. Has d'aprendre a viure d'aquesta manera perquè sinó pateixes tu i fas patir als fills. Però ho sento, ho recordaré sempre, aquell fatídic dia el recordaré sempre.... Jo quan vaig veure venir tot allò no em pensava pas que ens en sortíssim. Estàvem a Cal

Algunes bigues sí. Hi anàvem tirant aigua... I allà, mira aquell dia havíem molt, hi teníem el molí i encara teníem palla i es va encendre tota, la de terra i la de les corts. Els garrins es van ficar dintre el com, les truges una va saltar per sobre les parets, imaginat! I alguna altra mig cremada...

I vosaltres?

Jo li deia al meu home, 'anem cap a casa? Anem a mirar a casa?' perquè llavors el foc ja havia pas-

ISAAC VILATA

“Sense llum, sense res, on dúiem la insulina?”

Blasi, no veiem ningú més, ningú ens va dir mai res, que marxéssim o que ens quedéssim a casa.... El meu home només pensava amb les ovelles. El corral s'encenia, tot s'encenia... Eren allà sota aquell cingle. No sabíem què faria el foc, les va tirar cap a sota Cal Cirera i allà hi havia sorgo i no es va cremar... Però de cop feia una mica de vent i el foc feia 'així i aixàs' (mou les mans, agafades, a banda i banda, com si una ventada se les endugués).

I tot en un instant...

El meu home anava amb una camisa de tergal i jo amb una bata d'aquestes que.... 'buenu', se'ns podia encendre. No ens vam pas posar protecció de res. N'hi havia que deien "oh, amb tovalloles molles", però a nosaltres ningú ens va dir res. Bé prou que ho veiem a venir però... què fas? De cop quedes bloquejat. Hauries de fer tantes coses i en tant poc temps...

...

Jo vaig anar a portar el cotxe a Cal Cirera. Si l'hagués deixat al garatge de casa, allà on el deixava sempre, a l'entrada, no hauria passat res perquè és tot roca. Tenia un Citroën que era nou aleshores, l'havia comprat per Nadal. El llum de darrere i les lletres es van quedar arronsades de tanta calor. És que aquells coberts es van cremar tots però jo no sabia què havia de fer. Et penses que ho sabia?

(A pocs metres de Cal Blasi, abans d'arribar a Cal Cirera, hi ha una l'ermita de Sant Miquel de Fonogedell). L'ermita es va cremar?

sat. I ell 'sí, on vols anar si deu ser tot cremat?'. Ell era diabètic i no s'hi veia gaire. A més, nosaltres érem allà sota aquella roca i no veiem casa nostra, només veiem la caseta.

Estaveu sols?

Els nostres fills eren a treballar, van arribar al vespre. El Jesús volia baixar però a Casserres ja no el van deixar passar. Clar, no teníem ni telèfon ni mòbil ni res. No teníem llum, no teníem aigua, no teníem res. La llum feia quatre dies que l'havien posat però ens vam quedar sense. Només una mica d'aigua del viver de casa perquè, a més, aquell any hi havia molta secada. Quan van arribar de treballar l'Àngel i el Ramon (els dos fills petits) doncs mira, tiràvem aigua a aquelles bigues velles i semblava que s'apagava però fan aquella serradura que de cop, 'rrrrtttt'! Tornava a cremar, i no hi havia res a fer.

Te'n recordes ben bé...

Com si fos ara. Jo deia 'ai mare de Déu, tants treballs que vam tenir a la guerra a salvar els Sants i ara se'ns cremaran tots'!

No va venir ningú a ajudar-vos? Els bombers?

Ningú. Només van venir un parell de nois de Casserres però sí... només van venir a tafanejar. Els vaig dir 'aneu cap a Cal Cirera que necessiten ajuda!', és que tot cremava però res, van tornar a fotre el camp. Només va venir el Josep Maria de Cal Paraire, sort en van tenir. Aquest sí que es va posar a ajudar-los.

(La Pilar segueix plorant). Aquella nit vau dormir a casa?

Sí, sí, 'buenu', dormir, no gaire... ens rellevàvem amb la canalla. No ens vam moure de Cal Blasi, estant al cas que no s'encengués res. Mira, al cap d'un mes encara cremaven coses, com els femers.

(No s'atura, vol explicar més coses...)

Això va passar un dilluns, el dimecres van anar a buscar un gos que havíem perdut i 'buenu', també es devia cremar. El divendres el meu home ja no es va trobar bé. El dilluns següent vam anar al metge, cap a Berga i ja cap a l'hospital i allà ja es va morir...

Ostres...

10 dies. Es va morir el dia 21. Vam ingressar el 10 o l'11 i el 21 es va morir. Ell, al ser diabètic el va afectar. Com que no s'hi veia gaire potser s'imaginava més del que hi havia. No ho sé... (passen uns segons)... A més, aquells dies com que ens vam quedar sense llum i sense res. La insulina la dúiem, a on? a Cal Cirera? No ho sé (se li escapa una altra llàgrima), hi havia moments en que potser no era prou fresca, en d'altres en que... jo què sé, no ho sé.... (s'atura uns segons). Ens van dir que era una pujada de pressió, no sé què va ser...

Creus que sense el foc ell hagués estat més tranquil?

El foc el va afectar molt. Van passar molt pocs dies. Al principi semblava que passava bé però dos o tres dies després ja tot va anar malament.

(Llarg silenci). El foc encara ara et fa cosa?

Oi tant que sí! Mare de Déu... Mira, llavors guardava les ovelles jo i quan anava cap allà darrere i veia aquells pins i tot... Bueno tot, estava tot cremat. Però sabia que aquí hi havia aquell pi, i allà aquell altre. Quan venia per allà 'la carrera' (un camí de sota casa) pensava -i encara ara quan hi passo hi penso- hi ha una pedra allà que quan el meu home hi guardava les ovelles sempre s'hi asseia i jo li portava una poma. I moltes vegades quan jo hi passava encara m'hi havia d'asseure jo. És una pedra grossa i hi havia una alzineta que feia ombra. Ara quan hi passo, si no m'hi assec encara hi penso. Mai més ho tornem a veure, Déu nos-en-guard! Vaig pensar, 'com que diuen que el món s'ha d'acabar amb foc, vaig pensar ben bé que seria la fi del món allò'. Una cosa terrible.

La trucada de la seva cosina ens interromp. Avui fa tard, cada vespre es troben virtualment per xatejar i posar-se al dia. S'atura la conversa. I les llàgrimes. I tant parlar d'aquell foc i "aquells pins que passaven així, 'zzzzttt'!, com si fos una bola de foc. No veies res més, només fum. I aquell sol com si fos una taronja. I res. Tot fum...". El mateix que veien des de Merlès.

Lluís Bardolet

49 anys. Casat. Cal Calamita, Santa Maria de Merlès.

En Lluís és fill de l'ímpetu. Per això, i pel maleït foc, ara té 20 anys. En realitat en té 49 però tot el que li ha vingut des d'aquell 4 de juliol, diu, és de regal. S'ha casat i se-gueix fent de pagès. Però el record del foc és inesborra-ble a la seva vida. Aquell dia va patir ferides molt greus, amb el 83% del cos cremat. Ho recorda i ho supera cada dia. A ell, el foc, va arribar-li minuts després que a en Pere i la Pilar. O no. Són històries que no tenen ni inici ni final.

No sóc res de l'altre món, res fora de sèrie.

A mi em sembla que sí... Què va passar aquell dia?

Potser al no ser conscient de la magnitud d'aquest foc hi vaig anar massa alegre pensant que seria com d'altres vegades. I em va enganxar al mig.... No vam fer res que no fes ningú...

Recordes com va anar?

Com a membre de l'ADF al matí ja ens va trucar el cap de la zona i ens va demanar que tinguéssim la cisterna preparada, carregada d'aigua. El meu germà se'n va anar cap al cantó de Gironella a ajudar però llavors ens van dir que cap a Vilanova, a La Guàrdia, feia falta aigua. Ijo, collons, clar... Això era havent dinat, el foc ja havia saltat. A aquella hora del meu germà ja no en sabíem pas res... Vaig agafar el tractor i la 'cuba' i cap a allà baix que hi faltava aigua. (s'atura un moment, llança una mirada amb aire retrospectiu però amb prou feines dubta)...

....

Tal com em va enganxar és que... a penes el vaig veure jo el foc, no, és que... el vaig veure quan ja estava cremat. A la recta aquella de... de la pista de....no, abans d'arribar a la recta de La Guàrdia, pujant per la carretera vella de Merlès... no, ah, exacte, ja havia passat la To Nova i només veia una cortina de fum negra. Només es veia fum negre, no es veia pas foc. I el tractor ja me'l parava, ja no feia bona combustió i me'l parava. Vaig

trobar un forestal que em va dir, 'canvia de sentit, quan puguis gira perquè està tot abrandat'. Però és que no podia perquè el tractor ja em feia la 'pirula' i tant bon punt se'm va quedar mort, salto del tractor, vaig intentar refugiar-me en un tub de claveguera i vaig quedar com un poll a l'ast.

(esbufego, però en Lluís continua, com si seguís un relat que no admet pausa)...

Vull dir, ja va estar, es va haver acabat el foc. Surto d'allà ja ben cremat, vaig veure que hi havia un tancat de vaques, totes corrent, les capçades dels pins acabaven de cremar, vull dir que el foc, pràcticament no el vaig veure. Va ser com un 'soplei', una cosa molt rara, no ho havia vist mai (es relaxa, cos enrere). Em vaig tirar mig any a la Vall d'Hebron.

Perdó?

Operacions, una darrere l'altra. Sort d'allà encara sóc viu (m'ensenya les mans). Els metges em van atendre molt bé. Molt ben atès per la gent de Puig-Reig, ho tinc molt present.... Sort d'aquell home que em va trobar (no para de recordar, parla des de dins). Ell em va carregar i em va demanar si podia anar fins a casa seva a veure si els seus pares es trobaven bé. Va tirar una cisterna d'aigua al volt de la casa per evitar que es cremés...

(intento preguntar però no mira, no escolta, tira tot de dret, com un discurs après de memòria. Continua...)

Em va portar a Puig-Reig, allà em van fer una primera assistència, em van estendre un llençol blanc a terra, em van tirar suero, van demanar una ambulància medicalitzada, em van portar a Manresa, d'allà ja em van dir que cap avall, em devien donar alguna cosa... Vaig desconectar. Fins que no vaig despertar al cap d'un mes. No recordo res més.

Però això ho tens molt clar...

És que quan vaig perdre la consciència va ser perquè ells (els metges) m'hi van induir. Fins a Manresa vaig ser conscient però allà ja em van estabilitzar, em van sedar i em fan fotre en un helicòpter. I fins al cap d'un mes ja no em van deixar despertar perquè no hagués resistit el dolor de les cures. Cada 6 hores en feien 2 de cures. Aleshores, m'anaven ape-daçant com podien, amb tires... com podien...i així 6 mesos.

(el veig molt sencer anímicament)

Però la tornada sí que va ser fulminant. Jo vaig marxar amb una imatge molt clara d'aquí. Amb una imatge verda, amb el bestiar... (es lamenta i aquí sí que s'atura per agafar forces). És que vaig tornar al cap de mig any! (torna a aturar-se, torna a lamentar-se). Hi havia rocs a tot arreu. Em va caure l'ànima...

T'entenc...

Em va carregar el meu pare i quan vaig arribar aquí, tot negre ni un arbre enlloc, acostumat a veure

les vaques per tot arreu... només rocs per tot arreu!

Quants anys tenies?

29.

Què va passar a la Vall d'Hebron?

Hi vaig estar 6 mesos, dos a l'UCI i 4 a Grans Cremats. El primer mes, inconscient. Quan em van despertar, a poc a poc van intentar que agafés consciència de tot plegat, van ser molt curiosos. No podia rebre visites però en el meu cas van deixar que entressin perquè vaig marxar amb la idea molt clara del que acabava de viure a l'incendi. Jo estava intubat i no podia parlar però almenys vaig poder veure la meva gent i que m'expliquessin com estava tot.

Perquè tu sabies el per què estaves allà?

Sí, sí, totalment. És fotut perquè et desconnecten i al cap d'un mes et tornen a engegar i tu dius 'hòstia, què ha passat amb aquest i amb l'altre? I el meu germà?', clar, i no, no.... no tens respostes.

(la Cristina, la seva dona, afegeix): "ens van fer portar una televisió portàtil i li van entrar a la UCI per veure si el seu cap sabia interpretar el que veia..."

Clar, del cap estaves perfecte... (crec que no m'he expressat bé. Però m'entén i aprofitem per destensar la situació i riure una mica. Tots tres riem). Bé, del cap ja estaves mala-

ment abans, haha, som molts els que ens ve de sèrie això...! Hahaha.... Bé, sí, hehe.... (aprofita per reflexionar). No però, és una lliçó eh. S'aprèn molt. Tothom va respondre molt bé. A l'Hospital i a aquí. Tothom es va abocar amb mi. Allà va ser una lliçó d'humanitat, de vida. Veus que aquella gent són molt passionals. Tot això que tinc ara és de regal. M'ho ha regalat aquella gent, jo no hi seria si no fos per ells.

Ho has pensat moltes vegades això?

Cada any. Cada any hi penses. Un any més.... No és que tingui 49 anys sinó que en tinc 20. Són els que m'han regalat.

I qualitat de vida?

Pfff...fotudíssim. Perquè arrel d'això tinc infeccions constants,

com que tot el que tinc d'ara en endavant és un regal, és d'agrair.

Com valores el que t'ha passat?

Descobreixes una altra vessant. Disfruto cada dia. És que ja et dic, per sort, fins ara m'han regalat 20 anys. Ho vius tot diferent, ho veus d'un altre color, no ho sé... comprens més les misèries de la gent. Allà dins ho vius més de prop. Vius drames. És que vull dir... Jo a la Vall d'Hebron me'ls estimo molt, m'han tractat molt bé. Hi vaig estar en una època en habitacions de 4 i de 5 persones. I clar, et trobes.... vius drames humans. És un esperit de superació. Veig que el que he fet jo aquí, d'altra gent ho ha fet. Tens mancances però intentes superar-les com pots. El més difícil és canviar el xip. Abans podies i ara el cos no

És que era jove i molt valent. Ara no ho faria. L'edat hi acompanya. Tot i que el més correcte hauria estat deixar aquesta feina i aquesta vida i anar-me'n a viure a la ciutat. Però llavors sí que no hagués sobreviscut

El primer cop que vas tornar-te a trobar el foc de cara com vas reaccionar?

No m'afecta, no passa res. Bé, sí, si veig un foc de molta magnitud, pfff... m'afecta quan veig que hi ha risc. Quan vaig veure el foc d'Horta (de Sant Joan, juliol del 2009), aquells nanos, em va tocar una mica els pebrots. D'aquells nanos en vaig conèixer un, quan jo baixava a recuperació. Estava molt fotut aquell nano. Ell també estava fent recuperació. Però és cert que allà et mentalitzen molt.

Sí, sí. Vas a la barra d'un bar i poses les mans a la barra i hi ha adults que s'aparten, pensen que estic empestat. En canvi els nens em toquen i em diuen "com és que estàs arrugat?". Aquella innocència que tenen et sorprèn (riu).

Et veig molt bé parlant del que t'ha passat. Et fa cosa recordar-ho?

No, gens. El que valoro més, és com es va abocar la gent amb mi. Jo pensava que la gent passaria del meu cas i em van explicar que hi va haver molta gent al banc de sang. Va ser extraordinari. La gent es va portar molt bé.

Quin és el pitjor record?

Les operacions. I sobretot les cures. Perquè allà sí que notava el dolor.

«Quan em vaig veure al mirall? Per cagar-t'hi!»

m'han tret un maluc i m'han posat una pròtesi. Però ho valores, és un regal.

Tens dolor en el dia a dia?

Sempre hi ha coses, sí...
(El talla la Cristina): 'Sempre hi ha històries però fa una vida normal. I no l'atrapes!'.
(La Cristina el talla): "Pensa que els 4 primers mesos no apostaven gens per ell, no es pensaven que sobrevisqués. Després de 4 mesos van dir, 'se'n sortirà aquest noi. Això és una infecció constant però té moltes ganes de viure, moltes".

Clar, és que has estat pagès...

És que vaig fer una molt bona recuperació i tot i que tinc una infecció al maluc i això em 'dóna pel cul' habitualment. És l'únic handicap que tinc. Però ja et dic,

segueix. I llavors és quan et fots la gran hòstia.

Segueixes treballant a casa, fas de pagès?

Sí, 'mig mig'. Sempre llogant algú. Faig de pagès però com abans no. On hi ha risc d'infecció, com a les granges dels porcs, no m'hi fico.

(La Cristina el talla): "Pensa que els 4 primers mesos no apostaven gens per ell, no es pensaven que sobrevisqués. Després de 4 mesos van dir, 'se'n sortirà aquest noi. Això és una infecció constant però té moltes ganes de viure, moltes".

Has tornat a passar pel punt exacte on se't va aturar el tractor i et vas cremar?

Sí, sí, sense problemes. A vegades refresques i penses 'com collons pot ser que....'. És que a més al tractor no li va passar res. Si m'hagués posat sota la cisterna obrint la palanca per anar-me refrescant, no m'hagués passat res. Però és clar... I sort d'aquell veí que va passar.

Heu parlat després de l'incendi?

Sí, sí. Viu al poble. Aquell dia jo no anava amb la roba adient, anava amb un mono de treball. Se'm va cremar tot a sobre, vaig quedar tot fos, amb la goma dels calçotets, com si fos un tanga, i una sabatilla.

Com va ser l'impacte emocional quan et vas tornar a veure al mirall?

Per cagar-t'hi! Em va impactar molt. A l'hospital em van preparar, em deien: "ara quan vas pel carrer i veus algú que crida l'atenció oi que et gires? Doncs prepara't perquè a partir d'ara et passarà a tu". Osti si es gira la gent!

(La Cristina intervén): "els millors els nens".

Què n'has tret de positiu?

Aprofitar els moments. No planifico. Si no fos per això, no n'hagués après.

I què fas ara que no fessis abans? No ho sé, viatges?

Sí, osti sí tu, no ho havia fet mai. Vam anar a Escòcia. És que no havia sortit mai d'aquest racó.

Així, què fas de diferent?

Viatjar....i deixar-me ajudar. I entendre que la setmana té 5 dies laborables i dos de festa. He canviat el xip. Si no ho hagués fet no hauria anat a Escòcia.

Puc fer-te una última pregunta? tornaries a fer el mateix?

Jo crec que la tornaria a cagar. Em sembla que sí. Sóc massa voluntari.

*nota de l'autor: amb un record per als que vam patir aquells focs i un agraïment etern a les 3 persones que m'han obert els seus ulls, les seves mans i la seva casa amb una confiança exagerada.

Isaac Vilalta
Periodista

